

Si ens fan fora no consentirem que en aquest barri s'hi posi cap totxo

Tres famílies del barri de l'Estació Sallent es neguen a marxar-ne mentre no se'ls ofereixi 'un bon solar'

04.11.2015 | 07:39

Tomàs Romero, un dels últims veïns que queden al barri de l'Estació de Sallent. **Jordi Escudé**

Un barri desert però que s'ha de mantenir

- Fa unes setmanes que es van enderrocar les últimes cases deshabitades de l'Estació, però encara hi queden dempeus les de les tres famílies que hi viuen, i s'hi ha de continuar fent el manteniment «perquè paguem els impostos com tothom», diuen. Per ara, el manteniment i la neteja que s'hi fa «són correctes», sostenen les dues germanes propietàries de dues de les cases. «Aquí estem a la glòria; som a l'entrada del poble, amb un supermercat a tocar, i sense cotxes ni sorolls». En aquest sentit, asseguren que «no marxarem fins que no arribem a un acord que ens interessi, nosaltres no tenim cap pressa». L'altre propietari, Tomàs Romero, no està tan satisfet amb el manteniment: «l'Ajuntament ha contractat un grup de joves que durant uns dies han estat netejant les herbes de totes les parcel·les buides, però per Nadal ja vull veure com estarà tot». Diu que «fa una setmana que no es buiden els contenidors, i els carrers es netegen de tant en tant».

JORDI ESCUDÉ | SALLENT Tretze anys després dels primers desallotjaments al **barri de l'Estació de Sallent**, encara hi queden tres famílies que es resisteixen a marxar-ne. Són propietaris que en el seu dia es van acollir a l'opció de rebre una indemnització per la seva casa i una parcel·la urbanitzable per construir-ne una altra.

En plena eufòria immobiliària l'Incasòl els havia proposat uns terrenys al Puigbó, però amb l'arribada de la crisi el sector mai no s'ha arribat a urbanitzar, i per ara Generalitat i veïns no han arribat a consensuar un nou emplaçament que els satisfaci a tots dos. La predisposició a negociar hi és, però les famílies afectades adverteixen de **portar el cas als tribunals** si se'n cansen.

I és que «el conveni marca el Puigbó i, si no pot ser, s'ha de trobar un lloc que ens agradi, però la Generalitat no vol ni el Puigbó ni accepta les nostres propostes». Ho explica Tomàs Romero, que viu amb la seva dona en una casa de dos pisos al carrer València que es van fer fa 32 anys. Al costat n'hi ha una d'adossada i deshabitada però que no s'ha tirat a terra per no afectar la que ocupa Romero.

A les altres dues construccions pendents d'enderrocar hi viuen dues germanes que no han volgut identificar-se públicament, i **quedenuncien la mala gestió** que s'ha fet des de bon començament: «s'haurien d'haver enderrocat només les cases de la zona directament afectada pels moviments de terres i deixar estar tota la resta».

Noves edificacions a la vora

Les dues germanes viuen amb les seves respectives famílies en dos habitatges dels carrers Barcelona i Saragossa molt propers entre ells, a la perifèria del barri ara considerat com a zona verda, i a pocs metres de l'IES Llobregat i la nau que Cintes Martell va construir l'any passat al límit de la part no afectada.

Un dels habitatges té una quinzena d'anys, i l'altre «el van construir els meus pares fa 60 anys i sense ciments». Asseguren que en cap cas mai **no hi ha aparegut ni una esquerda** ni han percebut cap moviment, «o hauríem estat les primeres a marxar». Entenen que «si realment hi ha problemes al subsòl i filtracions d'aigua, també hi deuen ser a l'institut i a la nova nau que han construït», i per això troben injust que s'hagi buidat tot un barri «quan podien haver-ho acotat a l'àrea més perjudicada». Totes tres famílies s'han vist afectades per la consideració de zona verda, i en aquest sentit «aquí hi podran plantar tantes plantes i flors com vulguin, però no consentirem mai que s'hi posi ni un sol totxo».

Tanmateix, «el mal ja està fet i no es pot tornar enrere», i ara es disposen a seguir negociant amb l'Incasòl per trobar un emplaçament «que ens satisfaci a tots». Les converses hi són, però els veïns tenen clar que

«nosaltres no marxarem així com així de la casa on hem viscut sempre, perquè treure'ns d'aquí és com si ens tallessin un braç», asseguren totes dues germanes.

En això coincideixen les tres famílies, que es disposen a seguir negociant, però si no s'arriba a un acord, finalment optaran per portar el cas als tribunals.

Les ofertes no satisfan

Els indrets que els ha ofert l'Incasòl «no ens interessen perquè no tenen res a veure amb aquest barri; hem nascut a l'entrada de Sallent, i no volem que ara ens portin a prop del cementiri» [que és una de les alternatives ofertes]. Els hauria agradat la zona del Puigbó, que s'havia apuntat al principi i no voldrien donar per perduda «perquè és una extensió de terreny tranquil·la i sense aglomeracions com aquesta».

A Romero tampoc el satisfà la zona del cementiri: «no ens agrada el lloc, i a més, és un espai massa gran en què haurien de requalificar tot el terreny per ocupar-hi només tres parcel·les, de manera que quedaria tot l'entorn buit, i qui t'assegura que allò es cuidarà i es mantindrà?». Temen «que passi com aquí, en què tot l'entorn queda descuidat. Per més que hi hagués un compromís de manteniment no ens el creiem, la prova la tenim aquí a l'Estació, en què paguem impostos com tota la resta i no ve ningú».

Més enllà de la zona del cementiri han arribat altres ofertes, algunes a Manresa, però tampoc les han trobat bé i no s'ha arribat a cap acord. «El que no vull és marxar de Sallent, o ja ho hauria fet quan va començar tota la problemàtica, com van fer altres veïns en el seu moment», explica Romero.

En general, els terrenys que ha proposat l'Incasòl no agraden perquè són petits, altres massa isolats, o en un altre poble, i les propostes que han fet els veïns l'Incasòl les troba cares. «A la primavera els vam proposar una finca del poble en venda on no viu ningú que té un pati i una casa, amb la condició que ens quedéssim el pati i ensorressin la casa, però van dir que era massa car, i la resta de propostes tampoc els van bé perquè també les troben cares». Una és al sector del carrer Bisbe Valls, un parell més són en indrets d'una zona propera al camp de futbol vell, i també en un espai damunt del camp de futbol nou. Són parcel·les buides del nucli urbà, però la propietat demana uns diners que l'Incasòl no estaria disposat a pagar.

Una altra opció que s'ha posat sobre la taula és pactar amb l'Incasòl el cobrament d'uns diners «i nosaltres ja ens espavilaríem a buscar una parcel·la», però la Generalitat no ho accepta perquè se ceneix als paràmetres que marca el conveni. «L'Incasòl diu que hi hauria un greuge comparatiu amb els altres veïns», explica Romero, per bé que ell considera que les negociacions entre particulars són més fàcils, entenent que els propietaris estarien disposats a vendre el terreny per menys diners que no pas si qui els el compra és directament l'Incasòl.

Malgrat tot, les famílies afectades creuen que encara hi ha marge per a la negociació «però volem un lloc semblant», apunten les dues germanes, convençudes que «si el busquen, el trobaran».